

A varázslatos erdő története

Mint szinte mindegyik mesében, úgy én is egy szép bekezdéssel indítom történetem. Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy fákkal borított erdő. De nemcsak fákkal, patakokkal, gyönyörű termésekkel, hanem állatokkal és tündérekkel is tele volt az erdő. Volt egy kunyhó, amiben réges-régen élt egy boszorkány, azt hinnétek, borzasztó csúnya, görbe, vasorrú, hosszú ápolatlan körmökkel... Most jól hiszitek, viszont régen, száz évvel ezelőtt nem ilyen volt. Gyönyörű arc, szem, puha bőr. Ahogyan a banya megváltozott, úgy az erdő is. Ha valaki belépett az erdőbe még száz esztendővel ezelőtt, akkor csupa öröm és boldogság áradott belőle. Táncolt, nevetett, aki abban az erdőben élt, vagy csak betévedt. Volt egy varázsforrás is, aki abból ivott, olyan ember vagy lény lett, ami éppen szeretett volna lenni, és akármikor vissza is tudta állítani. Tündérek, varázslók, mágusok, sellők, egyszarvúak, sőt akármilyen állatok is lehettek. Viszont történt egy nagy probléma... Az erdőbe betévedt egy igazi rosszindulatú tűzvarázsló, aki elcsábította a boszorkányt, viszont a varázslónak nem igazi szándékai voltak. A férfi olyan gonosz volt, hogy ő csak azt akarta, sírjanak, panaszkodjanak, gúnyolódjanak, verekedjenek, veszekedjenek az emberek. A boszorkányt elrabolták érzései, ezért azt se tudta, hogy mi folyik körülötte. Egyszer kivitte a boszorkányt az erdőből, és jó messzire elcsalta, majd aztán egy másik férfit lefizetett, hogy egy napra cseréljenek szerepet. Tetőtől talpig átvarázsolta a varázsló, és észre sem lehetett venni a különbséget. Addig is a tűzvarázsló kiszárította az összes patakot, folyót, még a talajból is kiszívta az összes vizet. Meghalt minden, majd lángba borult a fél erdő. Ekkor már érezte a boszi, hogy nagyon nincs jól. Kezdett sápadni, és minden percben egy év telt el. Ráncosodott, őszült, majd úgy érezte, hogy meghalt. A tűzvarázsló alkotott egy bányarémet, amibe a boszorkány beleköltözött. Viszont már nem tudott semmit sem tenni. Csalódott, szomorú és elkeseredett volt. Innentől mindenki egy rossz világba fordult. Gyorsan telt az idő, és az új utódok rosszindulatúak, mogorvák és lusták voltak. Lassacskán ki is haltak az emberek, majd a tűzvarázsló is. Most csak egy régi kunyhócska állt ott. Azóta senki sem tette be a lábát az erdőbe, viszont ha mégis, akkor sohasem jött ki élve.

Egy nap született egy kislány, Annácskának hívták. Mindig bántották a faluban. Viszont sohasem vágott vissza, mert ő kedves volt. Egy nap találkozott egy idős öregemberrel, aki mesélt Annának a varázsvívről, és ő csak hallgatta. Szerette, ha a vívről meséltek neki, hiszen mindig is szerette a vizet. Tudta, hogy meg kell becsülni, mert minden nap azt használjuk főzéshez, mosáshoz, fürdéshez is, nem mellesleg, víz nélkül nem élnénk. Mikor betöltötte a 18. életévét, a munkatársai kitalálták, ha nem megy be a varázserdőbe, akkor megoldják, hogy valahogy kirúgja a főnök. Félt, mert szerette az állását. Viszont sok rosszat hallott az erdőről, sok látogatónak nyoma veszett. Azzal biztatta magát, hazugság mindaz, amit beszélnek. Így tehát elindult az erdőhöz. Miközben ment, három emberrel találkozott. Egy félénk kamasz lánnyal, egy boldog felnőtt férfival, majd egy szomorú idős asszonnyal. Mindegyikük tanáccsal látta el Annát.

A lány: „Ne igyál, hiába vagy szomjas! Öleld meg a kiszáradt fát, majd keresd a régi patak medrét, azon az úton haladj tovább!”

A férfi: „Legyél boldog! Ne hagyd, hogy az elhunyt szellemek elszomorítsanak!”

Az idős asszony: „Keressd a kunyhót! Ha megvan, találd meg a boszorkány elhunyt barátját a közelben. Miután megtaláltad, csak a tiszta szíved vezet el a jó helyre. Itt várni fog valaki, aki ad egy tárgyat, csak fogadd el, és menj vissza a kunyhóhoz gyorsan!”

Mikor beszélt valaki hozzá, akkor figyelt, viszont nem tudta, hogy a lány hova lett, sem azt, hova lett a férfi, sem az idős asszony. Furcsállta, hogy csak úgy eltűnnek mellőle az emberek. Nagy levegőt vett, majd bement az erdőbe, félve. Izgalmában megsomjazott. Eszébe jutott a lány tanácsa, és úrrá lett rátörő szomján. Tudta, hogy akkor minden úgy fog történni, ahogy mondták, ezért követte a kiszáradt patak medrét. Igyekezett szép emlékekre gondolni, hogy az öröm érzése járja át szívét. Aztán jöttek a hangok... Elképzelte a családjával töltött szép pillanatokot, és ugrándozott vidáman tovább. Meglátta a kunyhót, aztán megkereste a sírhelyet vagy valami olyasmit. Itt már félt, mert nem volt olyan szép látvány emberi csontok között menni, így előre nézett, és ment tovább. Csak egy földbe vájt vázát talált, amiben hamu volt, ekkor érezte a rossz energiákat, bosszúságot és dühöt. Az ő tiszta lelke elkísérte e helyes útra. Rengeteg halott ember, sok bántalmazó, a látvány elszomorította. Majd meglátta az öregembert, aki mesélt neki a vízről. Odasietett hozzá. Az idős ember nem beszélt, csak átadott egy üveget tele varázsvízzel. Anna megköszönte, és visszasietett a kunyhóhoz. Volt, mikor eltévedt, de végül megtalálta. Bekopogott, majd bement, és látta a banyát. Megijedt a látványtól. A boszi haldoklott, gyorsan odament hozzá, és megitta vele a varázsvizet. A falióra lassan kattogott. Kezdett kivilágosodni, majd pár perc múlva feléledt a boszorkány, és visszakapta eredeti külsejét. El se hitte volna, ha nem látja. Hallották, hogy csicseregtek a madarak, és kimentek. Sok állat, tündér és ember köszöntette Annát, majd megünnepelték, és meghálálták neki, hogy felszabadította őket. Így újra vidámak és boldogok voltak. Tanultak a leckéből. Most már csakis a tiszta lelkű embereket fogadja be az erdő.